

РЕШЕНИЕ

№ 6186

гр. София, 16.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав, в
публично заседание на 28.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **8585** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалбата на „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], чрез пълномощник адв. В. Г. против заповед № 6123/04.07.2025 г. на Председателя на Комисията за защита на потребителите (КЗП), с която на основание чл. 68л, ал. 1, във вр. с чл. 68в, във вр. с чл. 68д, ал. 1, предл. 1 (съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща) от Закона за защита на потребителите (ЗЗП) се забранява на дружеството при упражняване на своята дейност да използва нелоялна заблуждаваща търговска практика, като предоставя на потребителите в Стандартния европейски формуляр (СЕФ) невярна и подвеждаща информация за размера на годишния процент на разходите (ГПР), изразяваща се в невключване в ГПР на възнаграждението за застрахователна премия. Наведени са доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради неспазване на установената форма, съществени нарушения на административно производствените правила и противоречие с материално правните разпоредби. Конкретно се посочва, че в нарушение на принципа за истинност (чл. 7, ал. 1 от АПК), принципа на служебното начало (чл. 9 от АПК) и нормата на чл. 35 от АПК, административният орган не е изяснил надлежно фактите и обстоятелствата от значение за случая и не е обсъдил дадените от „ТИ БИ АЙ БАНК“ ЕАД обяснения и представените писмени доказателства. В хода на административното производство не са събрани доказателства относно начина на сключване на договор чрез онлайн приложението на банката (именно както е сключен договорът, във връзка с който е подаден сигнал до КЗП), в т.ч. и относно изложеното в становището на търговското дружество, че сключването на договор за застраховка не е условие за сключване на договора за кредит и

относно това, че условията на предлаганите застрахователни договори позволяват едностранното им прекратяване от страна на потребителя. В тази насока се изтъква, че когато кредитът се заявява онлайн/чрез приложение, заявлението-декларация се попълва, макар и автоматизирано, съобразно желанията на потребителя, който избира съответните опции, които намира за подходящи и които желае, като в съответствие с това автоматично се генерира съответния проект на договор и се определя дължимата главница и ГПР. Административният орган не е изследвал дали въпросното приложение ограничава възможността за сключване на договор за кредит без застраховка. Пзовава се на нормите на чл. 19, ал. 1 от Закона за потребителския кредит (ЗПК) и § 1, т. 2 от ДР на ЗПК, като изрично изтъква, че договорът за застраховка и договорът за кредит не са „свързани договори“, както и че сключването на застраховката не е задължително условие за сключване на договор за кредит, с оглед на което и няма законово основание да се включи застрахователната премия в ГПР и същата не е „разход“ по договора за кредит. Не на последно място се изтъква, че в случая не е налице нарушение на чл. 68д, ал. 1, пр. Първо от ЗЗП, тъй като дружеството е изпълнило изискването в преддоговорната информация, съобразно Стандартен европейски формуляр да предостави цялата информация относно кредита. Конкретно се посочва, че в договора за потребителски кредит изрично и многократно е посочено както обстоятелство, че сключването на застраховката не е условия за отпускане на кредита, така и обстоятелството, че разходите във връзка със застраховката не са включени при изчисляване на ГПР. Подробни съображения за незаконосъобразност са изложени и в депозираните по делото писмени бележки. Претендира се отмяна на оспорената заповед и присъждане на сторените разноски, съобразно списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът по жалбата - Председателя на Комисията за защита на потребителите чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Намира за доказано нарушаването на забраната да не се предоставя Стандартен европейски формуляр с подвеждаща информация за годишен процент на разходите, като не се включва в него застрахователната премия. Моли за отхвърляне на жалбата. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност, различна от обичайните подобни случаи.

Административен съд София-град, 56-ти състав, след като обсъди изложеното в жалбата и прецени представените по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

По повод депозирана на 29.05.2025 г. жалба в КЗП ТО В. Т., на 03.06.2025 г., е извършена проверка на офис на „Ти Би Ай Банк“ ЕАД в [населено място], като преди легитимирането си, проверяващите се поискали информация за условията за отпускане на кредити и по - точно потребителски кредит в размер на 4000 лева. Кредитният консултант е пояснил, че към кредита има включена защита и е предоставила Стандартен европейски формуляр (СЕФ), в който кредиторът в част II, т. 7 е попълнил „К. Банк Пакет 3 кредит + Сметка (bill) (12S) - 350.40 лв./179.16 евро, К. Банк Пакет 3 кредит + Сметка (bill) (12S) -119.88 лв./61.19 евро“. Проверяващият пожелал да получи информация за условията на кредита, без включена застраховка, при което кредитният консултант е представил два броя СЕФ, с включена застраховка „К. Банк защита на кредита (12S) -350.40 лв./179.16 евро и без включена застраховка. След съгласието на длъжностното лице от КЗП, да получи кредита без включена застраховка, кредитният консултант е предприел действия по администриране на кредита, включващи изпращане на кодове на телефонния номер на инспектора и предоставянето им на кредитния консултант, с което се потвърждават съгласия и информация, свързана с лични данни. Представен е за подписване договор за потребителски кредит № [ЕГН]/03.06.2025 г. След като инспекторът се

е легитимирал е съставен протокол № 2771466/03.06.2025 г., с който кредиторът е запознат с жалбата и му е наредено да представи информация.

Въз основа на представените в хода на административното производство доказателства по повод депозираната жалба е установено, че 11.05.2024 г. е сключен договор за потребителски кредит № 7200312426536, по силата на който Банката е отпуснала кредит в размер на 7 577.07 лв. Договорът е сключен от разстояние чрез мобилното приложения на банката. Сумата по кредита е формирана, както следва: 4 852.34 лв. – потребителски кредит и 2 724.73 лв. – застрахователна премия по застраховка Bank Пакет 3 кредит. На потребителката е представен Стандартен европейски формуляр, в част III на който е попълнено: разходи по кредита ГПР – 43.79 %, срок 60 м., размер на кредита 4852.34 лв., общ размер на застрахователната премия – 2 724.73 лв., застраховка Bank Пакет 3 кредит + Сметка, общ размер на кредита 7 577.07 лв., годишен лихвен процент – 37.73%, ГПР 43.79 %, обща дължимата сума – 16 937.77 лв. В договора за кредит е посочено, че ГПР е изчислен съгласно методиката и параметрите, посочени в Приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 от ЗПК. Разходите, които са пряко свързани с този кредит и са включени при изчисление на ГПР са единствено годишния лихвен процент, посочен в чл. 9.1. В случаите, когато потребителят е избрал да сключи някои от застраховките или да се присъдени към някоя от застрахователните програми, предлагани от Кредитора при условията на чл. 19 от ЗКИ, дължимата сума за застрахователната премия си финансира от Кредитора и е част от Общия размер на кредита (главница), посочен в чл. 7.1. Застрахователната премия е разход за допълнителна услуга (застраховка), като сключването на договор за застраховка не е задължително условие за получаване на кредита при предлаганите/предоставените от Кредитора условия (съгласно чл. 19 от договора), поради което застрахователната премия не е част от общия разход на кредита включен при изчисляването на ГПР. Видно от застрахователен сертификат № 172003124265362025/11.05.2025 г. за застраховка „Защита на кредита“ и „Защита на сметките“ на кредитополучателите на потребителски кредити на „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, застраховката е сключена с посредничеството на „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, в качеството му на застрахователен агент. Застраховката е сключена на една и съща дата, на която е сключен и договора за потребителски кредит № 7200312426536-11.06.2025 г. Направен е извод, че към момента на сключване на договора за кредит е бил известен размерът на застрахователната премия (2724.37 лв.), който разход е включен в сумата на кредита. При така констатираното, позовавайки се на §1, т. 1 от ДР на ЗПК, административният орган е обосновал извод, че застрахователната премия представлява общ разход по кредита за потребителя, който следва да бъде включен в състава на годишния процент на разходите. Информацията представена чрез СЕФ, касаеща размерът на ГПР – 43.79 % е невярна, защото не включва застрахователната премия. Именно невключването на тази информация в ГПР въвежда потребителя в заблуждение, тъй като реално се оказва, че той трябва да заплати по-висока сума от общите разходи по кредита. В конкретния случай, въз основа на представената чрез СЕФ информация е прието, че потребителят се обвързва с договор за потребителски кредит № 7200312426536/11.05.2025 г., който води до неравнопоставеност на страните и накърнява значително икономическите интереси на потребителя. Според административния орган именно невключването на тази информация в годишния процент на разходите въвежда потребителя в заблуждение, тъй като се оказва, че той трябва да заплати по-висока сума от общите разходи, а и предоставената на потребителите информация чрез СЕФ, касаеща размерът на ГПР, е невярна. Въз основа на тези констатации е обоснован извод, че кредиторът „Ти Би Ай Банк“ ЕАД е предоставил невярна предварителна информация чрез СЕФ на потребител - кредитополучател по договор за кредит от 11.06.2024 г. относно размера на ГПР и следователно е подвел или е възможно да е подвел потребителя за основните параметри на

отпускания кредит. По същността си това изпълва хипотезата на нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1 пр. 1 от ЗЗП.

Предвид така установените обстоятелства, с оспорения административен акт, на основание чл. 68л, ал. 1, във вр. с чл. 68в, във вр. с чл. 68д, ал. 1, предл.1, вр. с чл. 68г, ал. 4 от ЗЗП се забранява на дружеството, при упражняване на своята дейност на използва нелоялна заблуждаваща търговска практика, като предоставя в Стандартния европейски формуляр невярна и подвеждаща информация за размера на ГПР, тъй като не включва в него възнаградението за застрахователна премия.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена в срок, от легитимирано за това лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт.

Разгледана по съществото, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, предвид следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия, съгласно чл. 68л, ал. 1 ЗЗП, който предвижда, че когато КЗП установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на КЗП издава заповед, с която забранява прилагането на търговската практика.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, като съдържа изискуемите, съгласно чл. 59, ал. 2 АПК, реквизити - наименование на органа, наименование на акта, адресат, фактически и правни основания, разпоредителна част. В заповедта точно е описано какво представлява заблуждаващата нелоялна търговската практика – предоставяне на невярна и подвеждаща информация чрез СЕФ относно ГПР. Изчерпателното посочване, както на правните, така и на фактическите основания за издаването ѝ, е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на жалбоподателя да организира адекватно защитата си.

Неоснователни са възраженията, изложени в жалбата за допуснато нарушение на административно процесуалните правила.

Преценката на административния орган е направена, след обсъждане на релевантните факти и обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 от АПК, изискващи индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. Съобразно служебното начало в административния процес, ответникът е събрал всички необходими доказателства, извършил е надлежна проверка на същите, а окончателният правен резултат е в съответствие с приетите фактически установявания. Не е нарушено и накърнено правото на защита на жалбоподателя в хода на производството, за съществуването на което същият е бил уведомен и са изискани от него писмени обяснения и доказателства.

В случая спорният по делото въпрос е дали използваната от дружеството търговска практика може да се квалифицира като нелоялна заблуждаваща практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1 предл. 1 във вр. с чл. 68г, ал. 4 във връзка с чл. 68 в от ЗЗП. Отговорът на този въпрос изисква предварително да се отговори на въпроса следва ли в размера на ГПР да се включи размерът на застрахователната премия.

Защитата на потребителите от нелоялни търговски практики е уредена в Глава четвърта, раздел IV на ЗЗП, като българският закон възпроизвежда Директива 2005/29/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 11 май 2005 г. относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета.

Нормата на чл. 68в от ЗЗП, предвижда забрана на нелоялните търговски практики. Според разпоредбата на чл. 68г, ал. 4 от ЗЗП, нелоялни са и заблуждаващите и агресивните търговски практики по чл. 68д - 68к.

Преценката дали пазарното поведение на търговеца осъществява състава на заблуждаваща търговска практика, като проявна форма на забранена нелоялна търговска практика, следва да бъде извършвана за всеки отделен случай при съвкупна и обективна оценка на доказателствата.

Търговска практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща или когато по някакъв начин, включително чрез цялостното ѝ представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някое от обстоятелствата, посочени в ал. 2, и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика (чл. 68д, ал. 1 от ЗЗП).

Съгласно § 13, т. 23 от ДР на ЗЗП "търговска практика" е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите.

При преглед на относимата нормативна уредба следва да се направи изводът, че фактическият състав на нарушението изисква кумулативно наличие на три обективни елемента: 1). Да е налице търговска практика, свързана с предлагането на стоки и услуги; 2). Тази търговска практика да съдържа невярна информация, която да е подвеждаща; 3). Тази търговска практика да има за резултат или да е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската практика.

Съгласно легалната дефиниция, съдържаща се в § 13, т.1 от ЗЗП, „потребител“ е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност. Клиенти на такъв договор са именно физическите лица, като услугата, която се предоставя не е за търговска или професионална дейност, т.е. отговарят на изискванията за потребител по смисъла на ЗЗП. Предоставеният кредит представлява „услуга“ по § 13, т.14 от ЗЗП, доколкото може да бъде определен като материална или интелектуална дейност, която се извършва по независим начин, предназначена е за друго лице и не е с основен предмет прехвърляне владение на вещ. Безспорно предоставянето на информация относно основните елементи на договора, и по-конкретно определяне на ГПР и общите разходи по договор за потребителски кредит, могат да бъдат определени като действия от страна на търговеца насочени към потребител, които са пряко свързани с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга и като такива представляват търговска практика.

Не всяка невярна информация във връзка с договора за кредит между търговец и потребител би могла да се определи като подвеждаща. В чл. 68д, ал. 2 от ЗЗП са посочени обстоятелствата, които са от такава значимост за потребителя, че непредоставянето от търговеца на точна и пълна информация по отношение на тези обстоятелства, може да се определи като подвеждаща нелоялна търговска практика. Сред изброените са цената или начина на нейното изчисляване, или съществуването на специфично предимство по отношение на цената /чл. 68д, ал.2, т.4 от ЗЗП/. В случая, ГПР и общите разходи по потребителските кредити представляват информация, от която може да се изчисли цената на услугата. Ето защо, даването на

невярна и следователно подвеждаща информация относно ГПР може да се определи като нелоялна търговска практика. Въпросът е обаче, подлежи ли застрахователната премия на включване в размер на ГПР в настоящия случай.

Изискванията към договора за потребителски кредит, както и към преддоговорната информация и начина на изчисляване на годишния процент на разходите се уреждат от Закона за потребителския кредит /ЗПК/. Законът има за цел да осигури защита на потребителите чрез създаване на равноправни условия за получаване на потребителски кредит, както и чрез насърчаване на отговорно поведение от страна на кредиторите при предоставяне на потребителски кредит. В чл. 6 от ЗПК е регламентирано задължението на кредитора да предоставя подходящи разяснения на потребителите, позволяващи им да преценят доколко предлаганият договор за кредит съответства на техните потребности и финансово състояние, както и да разяснява преддоговорната информация по чл. 5, която трябва да бъде предоставена, основните характеристики на предлаганите продукти и въздействието, което могат да окажат върху потребителите, в т.ч. последиците в случай на просрочени плащания от страна на потребителя. Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т.10 от ЗПК, договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

Както е посочено в чл. 19, ал. 1 от ЗПК, годишният процент на разходите изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Годишният процент на разходите по кредита се изчислява по формула съгласно приложение № 1, като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания. Понятието "обща разходи по кредита на потребителя" обхваща всякакви видове разходи, които потребителят следва да заплати и които са известни на кредитора, съответно разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, също се включват в тези разходи. В § 1, т.1 от ЗПК се съдържа легалната дефиниция на понятието „общ разход по кредита за потребителя“, това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на

търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси.

В чл. 3, б. „ж“ от Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета е регламентирано, че „обща разходи по кредита за потребителя“ означава всички разходи, включително лихва, комисиони, такси и всякакви други видове разходи, които потребителят следва да заплати във връзка с договора за кредит и които са известни на кредитора, с изключение на нотариалните разходи; разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, по-специално застрахователни премии, също се включват, ако в допълнение към това сключването на договор за услугата е задължително условие за получаване на кредита или получаването му при предлаганите условия. Транспонирането на чл. 3, б. „ж“ от Директива 2008/48/ЕО е намерило точно отражение в § 1, т. 1 ДР на ЗПК.

Така дадените легални понятия изискват да се изследва въпроса дали сключване на договор за застраховка в случая е задължително условие за сключване на договора за кредит, поради което застрахователната премия да е част от общите разходи по кредита, която следва да бъде калкулирана в ГПР. Видно от съдържанието на сключения договор за кредит, респ. съпътстващите го документи, сключването на застраховка от кредитополучателя не е задължително условия за сключване на договора за кредит, с оглед на което и не е налице визираното в закона основание за включване на застрахователната премия в ГПР и същата не представлява разход по договора за кредит, доколкото двата договора не са свързани.

В тази връзка следва да се има предвид, че пред административния орган от търговското дружество е представена информация, че за периода 01.01.2025 г. до 31.05.2025 г. са сключени 131 044 броя договори за потребителски кредити, от които 82 906 бр. договори съи сключена застраховка и 48 138 бр. договори без сключена застраховка. При това положение съдът приема, че застрахователната премия не е общ разход по кредита, доколкото сключването на договор за застраховка не е задължително и неразривно свързано с договора за кредит.

В обобщение на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че в случая от страна на „Ти Би Ай Банк“ ЕАД не е осъществен състава на нелоялна търговска практика по чл. 68д, ал. 1 предложение 1, във връзка с 68г, ал. 4 във връзка с чл. 68в от ЗЗП. Събраните по делото доказателства изцяло опровергават извода на административния орган, че дружеството е предоставило невярна и подвеждаща информация относно размера на ГПР, като не включва в ГПР възнаграждението за застрахователна премия. Това налага отмяна на оспорения административен акт, като постановен при неправилно прилагане на материалния закон.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК ответникът следва да заплати на оспорващия направените по делото разноски, които са

претендиран и доказан размер 18 025.56 евро, от които 25.56 евро - държавна така и 18 000 евро - адвокатско възнаграждение с ДДС. С оглед своевременно направеното възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК от пълномощника на ответника и предвид фактическата и правна сложност на настоящото производство, както и факта, че същото е приключило с едно съдебно заседание, в което не са събрани нови доказателства, не е изслушвано заключение от съдебна експертиза и не са разпитани свидетели, размерът на адвокатското възнаграждение следва да се намали до установения в чл. 7, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за възнаграждения за адвокатска работа минимален размер с включено ДДС.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 и чл. 226, ал. 3 от АПК, Административен съд-София град, Второ отделение, 56-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], чрез пълномощник адв. В. Г. заповед № 6123/04.07.2025 г. на Председателя на Комисията за защита на потребителите.

ОСЪЖДА Комисията за защита на потребителите да заплати на ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] разноски по делото в размер на 639.11 евро.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: